

- נגד -

משיבים:
א.ט. ת"ז ***
עו"ד דני לידרמן

מבקשת:
ה.ד. ת"ז ***
עו"ד אורי זמברג

פסק דין

הכרעה בבקשת המבקשת למתן צו הגנה נגד המשיב, בן זוגה לשעבר, להגנתה ולהגנת בתם הקטינה בת ה-4, בטענה כי המשיב ביצע בקטינה פגיעה מינית מתמשכת, מכוח החוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א-1991 (להלן: "החוק למניעת אלימות").

העובדות הצריכות לעניין ועיקרי השתלשלות ההליך המשפטי

- ביום 3.9.2025 הגישה המבקשת (להלן: "האם") את הבקשה דנן כנגד המשיב (להלן: "האב"), בן זוגה לשעבר, למתן צו הגנה להגנתה ולהגנת בתם הקטינה, שפרטיה בכותרת. על פי הנטען, בשבועיים שקדמו להגשת הבקשה, התברר לאם, בעקבות שיחה שהתקיימה בין אחותה של האם לבין הקטינה, כי האב ביצע/חשוד בביצוע (כך על פי הבקשה) עבירות מין בקטינה מאז הייתה בת שנתיים.
- יצוין, כי בסמוך לפני הגשת הבקשה, הוגשה תלונה במשטרה כנגד האב בנדון. ביום 26.8.2025 הוא נעצר למשך 24 שעות; שוחרר לאחר מכן למעצר בית בבית הוריו, למשך 4 ימים נוספים; והורחק מהאם ומקטינה עד ליום 11.9.2025.
- במועד הגשת הבקשה ניתן צו הגנה במעמד צד אחד, ונקבע דיון לבירור הבקשה במעמד הצדדים. עובר לדיון הגיש האב תצהיר תשובה לבקשה, בו הוא הכחיש את הטענות, וטען כי מדובר בבקשת סרק שהגישה האם, על מנת שתהווה "יריית פתיחה" בהליך הגירושין בין הצדדים. האב הוסיף, כי בסוף השבוע שקדם למעצרו, האם שאירה אותו עם הקטינה פעמיים לבד – פעם אחת כשהיו בחופשה בצפון עם משפחתו, ופעם נוספת לאחר שובם מהחופשה – באופן המעיד על כך שמדובר בבקשת שווא.
- ביום 15.9.2025 התקיים דיון במעמד הצדדים. בתום הדיון הוריתי כי תיק החקירה יועבר לעיונו של בית המשפט; תוגש הערכת מסוכנות לגבי האב; הצדדים יפנו לבדיקת פולגרף – בהסכמתם; צו ההגנה שניתן יעמוד על כנו, אך תתקיים שיחת ווידאו יומית קצרה, מידי ערב, למשך כ-5 דקות, בין האב לבין הקטינה.
- תיק החקירה הועבר לעיוני על ידי המשטרה בסמוך לאחר הדיון הנ"ל.
- ביני לביני, הגישה עו"ס לפי חוק הנוער (דרכי טיפול והשגחה), תש"ך-1960 (להלן: "חוק הנוער") הודעה, לפיה מוצע לבצע בנסיבות העניין הערכת מסוכנות מינית, אך הערכה כאמור לא נערכת על ידי הרווחה, ויש למנות מומחה חיצוני. יצוין עוד, כי עו"ס לפי חוק הנוער ציינה בהודעותיה כי, ככל שיישקלו מפגשים בין האב לבין הקטינה, יהיה זה במסגרת מפוקחת של מרכז קשר עד לסיום החקירה. עוד יצוין כי ביום 18.9.2025, בעקבות המלצת מכוון הפולגרף, לפיה יש לשקול את ניסוח השאלות מחדש לאחר עיון בחומרי החקירה – הוריתי על השהיית ההחלטה לערוך בדיקת פולגרף, על אף הסכמת הצדדים בעניין.
- ביום 28.9.2025 התקיים דיון נוסף במעמד הצדדים. בהמשך לדיון זה, ביום 29.9.2025, ניתנה החלטה על מינוי מעריך מסוכנות מטעם עמותת אל"י; מונתה אפוטרופוס לדיון לקטינה, ונקבעו זמני שהות מצומצמים ללא לינה בין האב לבין הקטינה בפיקוח הסבתא, אמו של האב, שבביתה הוא מתגורר. יוער, כי במסגרת ההחלטה הנ"ל הועלו תהיות ביחס

להתנהגות האם - הן עובר להגשת הבקשה, והן במהלך שיחות הווידאו שהתנהלו בין האב לבין הקטינה, בהתאם להוראות ההחלטה מיום 15.9.2025, וכפי שיפורט בהרחבה בהמשך.

8. ביום 31.10.2025 הגישה האפוטרופא לדין עמדה, לאחר שערכה ביקור בבתי שני ההורים ופגשה את הקטינה. האפוטרופא לדין תיארה בעמדה באופן חיובי את האינטראקציה בין הקטינה לבין שני ההורים בבתיים; טענה כי אין מקום בשלב זה לבצע שינויים בזמני השהות שנקבעו ולהעביר את המפגשים למרכז קשר (כפי בקשת האם); המליצה לשקול לערוך להורים אבחון פסיכודיאגנוסטי; ועתרה להמתין לתוצאות הערכת המסוכנות שתיערך לאב.

9. ביום 30.11.2025 הוגשה חוות דעת בעניינו של האב, שנערכה ע"י ד"ר יהלי שגיא מסיקה ודני מלא-רון (להלן: "**חוות הדעת**" וה-"המומחה"), במסגרתה נקבע כי רמת הסיכון הנשקפת מהאב היא נמוכה. בתמצית, על פי חוות הדעת, אין לאב רקע קודם בבריאות הנפש ובבדיקות לא היה רושם להפרעת אישיות. האב תואר כאדם רגיש, מחובר לתכנים אומנותיים (בעבר היה האב מורה למחול ועסק בתיאטרון), מחויב בקשרים אינטימיים-זוגיים. צוין כי לעיתים יש בלבול בין שפת הרוך לשפת התשוקה. בהקשר המיני - תואר כי לאב יש מנגנוני שליטה עצמית, שגורמים לו לאמץ תכונות של סגפנות. בקשר להערכת סיכון: **גורמי סיכון** - צוין כי ייתכן שקיימת לקות ביחסים בינאישיים ואינטימיים, קושי במציאת כיוון תעסוקתי (אם כי לא היו בעיות ברצף התעסוקה), וכי קיים חוסר יציבות רגשית לעיתים. גורמי חוסן - לא היה דיווח על אירועי אלימות בעבר, האב ללא עבר פלילי, ללא היסטוריה של הרשעות בעבירות מין למרות עיסוק רב שנים עם קטינים (במסגרת הוראת מחול), ללא הפרעה נפשית או הפרעת אישיות, בעל תובנה למצבו, ללא עדות לחשיבה או כוונה אלימה. תנאי מחייה הולמים ותמיכה אישית. נלקחו בחשבון גם הגיל המבוגר בעת המעשים המיוחסים לו, וניהול משק בית משותף עם האם למשך כמה שנים. בשילוב בין ההתרשמות הקלינית, גורמי הסיכון וגורמי החוסן קבע המומחה הערכת סיכון ברמה נמוכה. אשר להמלצות, הומלץ על קבלת טיפול פרטני לאב, שייתן לו כוחות להתמודד עם טריגרים שעלולים לפגוע ביציבותו הרגשית; המשך מפגשים עם הקטינה בפיקוח בן משפחה עד לקבלת תוצאות החקירה; אבחון וטיפול לקטינה אצל מאבחן בתחום הטראומה המינית וקבלת טיפול רגשי, לאור המידע שמסרה האם.

10. בהמשך לחוות דעת המומחה, הצדדים והאפוטרופא לדין הגישו תגובתם, ונקבע דיון הוכחות לצורך המשך הבירור. ביום 30.12.2025 הגיש המומחה תשובות לשאלות ההבהרה ששלחה לו האם. המומחה זומן לדיון, לבקשת האם, לצורך חקירתו.

11. ביום 26.1.2026 התקיימה ישיבת הוכחות, במהלכה נחקרו הצדדים, המומחה, ואמה של האם (שנקראה להעיד על פי הוראת בית המשפט, מכוח סמכותו הטבועה בעניין). יצוין כבר עתה, כי במהלך דיון ההוכחות התברר שהאם העבירה את הקטינה לקופת חולים "כללית" ללא ידיעת האב בתקופה שקדמה לדיון, וכי היא לקחה אותה מספר פעמים לבדיקות, בטענה כי הקטינה סובלת מאדמומיות ומגרד באיבר מינה. במהלך הדיון, נעתרתי לבקשת האב לצרף את סיכומי ביקורי הרופא שנערכו לקטינה בקופת החולים, וכן נעתרתי לבקשת האם להגיש ציור שציירה הקטינה, אשר לטענתה, מאמת את העובדה שהקטינה מציירת איברי מין זכריים כתוצאה מהפגיעה המינית שחוותה.

12. לאחר דיון ההוכחות עתר האב בבקשה נוספת לצירוף מסמכים רפואיים מתיקה הרפואי של הקטינה בקופת חולים "מכבי". בהחלטה שניתנה ביום 5.2.2026, חרף התנגדות האם - נעתרתי לבקשה.

13. הצדדים והאפוטרופא לדין הגישו סיכומים בכתב.

14. ביום 23.2.2026 התקבלה הודעה מפרקליטות מחוז דרום (פלילי), לפיה התיק הפלילי נגד האב נגזר.

15. למען שלמות התמונה יצוין, כי בעניינה של הקטינה תלויים ועומדים הליכים נוספים כדלקמן: תלה"מ 12-25-33876 - שהגישה האם נגד האב; תלה"מ 26-01-41627 - שהגישה האב נגד האם. במסגרת הליכים אלה ניתן צו לעריכת תסקיר עו"ס לסדרי דין. כמו כן, תלויה ועומדת בקשת האב בעניין זמני השהות - בקשה שהוגשה בסמוך לאחר הגשת הסיכומים מטעמו.

תמצית טענות הצדדים

16. **האם** עתרה למתן צו הגנה, תוך קיום מפגשים בין האב לבין הקטינה במרכז קשר בלבד, לצורך אבחון ומעקב עד לקבלת תסקיר עו"ס לסדרי דין.

לטענת האם, יש סימנים רבים המעידים על פגיעה מינית בקטינה, ובהם הציור שהוגש לבית המשפט; "שפת הסוד" שהקטינה סיפרה שיש לה עם אביה; משחקים שהאב משחק עם הקטינה במפגשים עמה, למשל "אבא בצק פיצה" והיא מערוך" או משחק "עולם המים" מתחת לכריות ושמיכות; אוננות של הקטינה ומעשים מיניים שהיא עושה; הפרשות שיש לקטינה ולא אמורות להיות לילדה בגילה; שיחת הווידיאו (שצולמה בחודש ספטמבר 2025), בה הקטינה אמרה לאב "התגעגעת לזה אבא?". לעמדתה, אופן ניסוח השאלות לבדיקות הפוליגרף (שבסופו של דבר, לא בוצעה) מעיד על ניסיון התחמקות של האב, ומלמד על סכנה ברורה ומיידית לפגיעה בקטינה. כך גם טענה האם, כי האב ניסה בעבר למנוע ממנה לקחת את הקטינה לבדיקה, כשהיו לה חיתולים עם דם והפרשות, באופן המקים חשש ממשי לפגיעה בקטינה על ידו. בנוסף לכך, האב לא זימן לחקירה את אחות האם (הדודה) שלה הקטינה סיפרה על המעשים, ולא חקר את הסבתא כשבית המשפט חקר אותה, ויש לזקוף זאת לחובתו.

לעמדתה של האם, האב הוא אדם אלים המסוכן לקטינה, כפי שאיבד עשתונות במהלך הדיון כאשר כעס ורטן כשהאם לקחה את פנקסו. התנהגות זו היא דפוס חוזר המעיד על כך שהאב חסר גבולות ומסוכן. האב אף הודה כי השתמש בעבר בסמים באופן קבוע וכי הפסיק רק לפני 7 חודשים, כאשר הטענה כי הוא הפסיק לעשות זאת לא נכונה, ואף

המומחה העיד, שאם יתברר כי האב מעשן סמים, יהיה עליו לבדוק שוב את המסוכנות. האב אף הודה שהוא בטיפול פסיכולוגי באופן פרטי, על מנת שלא יהיה רישום לכך.

אשר לחוות דעת המומחה, האם טענה כי נפלו פגמים מהותיים בחוות הדעת, וכי חקירת המומחה הוכיחה כי מסוכנות האב טרם נבדקה. לטענתה, חוות הדעת נערכה בפועל בידי קרימינולוג צעיר ולא בידי המומחה שמונה ע"י ביהמ"ש; לא הוגשה הערכת מסוכנות מינית, אלא חוות דעת מסוג הערכת סיכון וצרכים, המתבססת רק על שיחות עם האב; עורך חוות הדעת הודה בחקירתו כי הוא לא מוסמך לבצע הערכת מסוכנות מינית מטעם המדינה; חוות הדעת נערכה על יסוד המלצת עו"ס לפי חוק הנוער, אשר המליצה על הערכת מסוכנות מינית בלבד; המומחה ניסה להציג את האב באור שלילי, הגם שהיא לא שלחה למומחה תמונות עירום של הקטינה או חומר שאינו חלק מחומר החקירה; המומחה לא נפגש עם הקטינה ולא צפה באינטראקציה בינה לבין האב וזאת מתוך רשלנות, משוא פנים, או הטעיה; המומחה לא דרש מהאב להציג בדיקות סמים, למרות טענתו שהוא עישן סמים בעבר; המומחה לא הציג את התכתובות עם אחות האב, ששלחה למומחה את החומרים מטעמו של האב; המומחה לא התייחס לטענת האב כי האב שיקר לגבי שירותו הצבאי, כעולה מהעיון בגיליון השירות הצבאי של האב; המומחה לא התייחס למכתב שהציגה האם למומחה, שנכתב על ידי האב, וממנו עולה, לטענת האב, כי האב בעל נטיות אובדניות; המומחה לא שלל מסוכנות אלא העריך את רמת המסוכנות כנמוכה, ואף העיד שגם עבריו מין מורשע יכול להיות בעל מסוכנות נמוכה, כאשר אין הדעת נותנת שמומחה לא יוכל לקבוע אם יש או אין מסוכנות כקביעה מוחלטת.

17. **האב** טען מנגד כי יש לדחות את הבקשה למתן צו הגנה על כל סעדיה, תוך חיוב המבקשת בהוצאות ובפיצויים לפי סעיף 11 לחוק למניעת אלימות, בשים לב לשימוש הציני והמניפולטיבי שהאם עשתה בחוק.

על פי טענתו, אין שום אינדיקציה לתמיכה בטענותיה של האם לפגיעות מיניות מצד האב בקטינה. מקום בו עסקינן בבקשה לצו הגנה על קטינה, נטל ההוכחה הרובץ על האם הוא מוגבר, אך הוא לא הורם. ההפך הוא הנכון - חוות דעת המומחה מטעם בית המשפט קבעה באופן חד משמעי כי רמת המסוכנות המינית הנשקפת מהאב היא נמוכה, וזו הדרגה הכי נמוכה שניתן לתת; נתגלו שקרים וסתירות בגרסתה של האם, למשל, סתירה בין טענתה בבקשה כי הקטינה סיפרה לדודתה על מעשי האב לכאורה, לבין טענתה בחקירה, כי תחילה הקטינה סיפרה לסבתה אודות המעשים, וכן סתירה לגבי המועד בו נודע לאם לראשונה על החשדות; האם נמנעה לזמן את אחותה לעדות, ויש לזקוף הדבר לחובתה; הסברי האם לכך שהותירה את הקטינה לבד בהשגחת האב אחרי שנודע לה אודות המעשים, לכאורה, אינם מהימנים ואינם משכנעים; האם אישרה בחקירתה שהיא לא שמעה אי פעם מהגננת על בעיות התנהגות כלשהן של הקטינה, לרבות לא בהקשרים מיניים; יש סתירות בין טענות האב בכתב התביעה שהגישה בעניינה של הקטינה לבין עדותה, לגבי הציורים שהקטינה מציירת, באופן המעיד על היעדר מהימנות; הציור שהוגש צויר רק בחודש דצמבר 2025, והוא נראה מפוברק; האם טענה כי מאז שניתן צו ההגנה הזמני היא לא מייחסת לאב "שום דבר", ויחד עם זאת העידה כי הדברים "החמירו" ולא מפסיקה לפנות לבדיקות פולשניות באיבר מינה של הקטינה, תוך שהיא מספרת שיש חקירה פלילית נגד האב, הגם שבבדיקות לא נמצא דבר; הטענה, כי לפני כמה שנים היו לקטינה טיטולים "ספוגים בדם" היא טענה מומצאת, ולא הוצג כל אישור רפואי לתמיכה בטענה; חל שיהוי בהגשת התלונות מצד האם ואמירותיה היו מגמגמות וחלולות.

האב גרס כי הוא אדם נורמטיבי. מעולם לא נקט באלימות, עובד שנים רבות בחברה המשפחתית בבעלות הוריו, ללא עבר פלילי. הדיווח שהגישה האפוטרופא לדין מתאר קשר חיובי שמח ובטוח בינו לבין הקטינה. האב העיד באופן קוהרנטי, רציף ואמין ולא נמצאה כל סתירה בעדותו. ניסיון האם להיתלות במכתב ישן שכתב לה האב בעבר, בקורותיו בצבא, או בעישון גראס לפני 7 חודשים - אינו רלוונטי להליך זה ולגדר המחלוקת.

לטענת האב, עסקינן באם שהיא פצצה מתקתקת, כדבריו, סכנה ברורה ומידית לקטינה שעה שהיא שמה אותה על מזבח גחמותיה, תוך שהיא חושפת אותה לתכנים לא הולמים, ומנסה לשתול בזיכרונה נרטיבים כוזבים - האם לקחה את לבדיקות וטיפולים חוזרים ונשנים של איבר מינה; האם העבירה את הקטינה בין קופות חולים ללא אישור האב בסמוך לשיבת ההוכחות; האם מדברת עם הקטינה על שערות באיבר המין של גברים ועל כך שרק לאימא מותר לקלח אותה. דברי האב בעדותה, לפיהם בגיל שנתיים הקטינה הייתה משחקת, מפסקת רגליים, פותחת את איבר מינה ואומרת לאב לכאורה "תראה זה מה שאתה אוהב" - מעידים על מידת מופרעותה ושקריה, שהרי אין זה סביר שקטינה בת שנתיים תדבר כך, ואם אכן היה ממש בדברים, הרי שברור שהאם הייתה פועלת באופן מידתי. הבקשה פגעה בצורה קשה באב, ונוכח שקריה של האם, יש מקום לפסוק לזכותו פיצויים גבוהים לפי סעיף 11 לחוק.

18. **האפוטרופא לדין** טענה כי לא הונחה תשתית עובדתית מבוססת להוכחת טענת האב, ואין די בחשד כללי, השערה, או תחושת בטן כדי להצדיק הרחקת הקטינה מאביה, תוך פגיעה בזכותה לקשר עם אביה, וחשש כי המשך העיסוק בעניין עלול לפגוע בשלומה הנפשי של הקטינה ובקשר שלה עם האב. לעמדתה, השיהוי היחסי במועד הגשת הבקשה, והתנהגות האב בזמן שחלף ממועד הגשת התלונה ועד למועד מעצרו של האב - מלמדת על היעדר סכנה מידית לקטינה, גם לשיטתה של האם; יש קושי בגרסת האב בעניין "שרשרת הדיווח", וחשש כי הקטינה אמרה את דבריה בעקבות שיחה יזומה מצד הדודה, לאחר שיחה עם הסבתא - באופן המעורר פער מהותי המחייב התייחסות זהירה למשקל הראייתי. עוד צוין בהקשר זה, כי קיים חשש שהקטינה מגיבה לשיחות עם האב בשל התעסקות יתר שלה בנושאים אלה, מבלי שחוותה פגיעה כלשהי; במפגשים עם האפוטרופא לדין לא עלתה כל אינדיקציה לכך שהקטינה נפגעה מינית, ואין כל דיווח מדאיג מהמסגרת החינוכית; עו"ס לפי חוק הנוער לא מצאה להתערב; האב עבר הערכת מסוכנות שיצאה נמוכה; התיק הפלילי נגד האב נסגר. בנסיבות אלה, האפוטרופא לדין טענה כי אין ראיות אובייקטיביות לפגיעה מינית בקטינה, ולא הונחה תשתית מספקת

לקיומה של מסוכנות מצד האב, כך שיש לדחות את הבקשה לצו הגנה. לצד זאת, שבה על עמדתה כי יש להורות על עריכת אבחון פסיכודיאגנוסטי ומסוגלות הורית במסגרת ההליך בעניינה של הקטינה.

דיון והכרעה

19. בפתח הדברים מצאתי להדגיש את מסגרת הדיון וגבולות ההליך דנן. במהותו, החוק למניעת אלימות במשפחה נועד לתת מענה מהיר, ממוקד ותחום בזמן, למקרים מידיים של אלימות או חשש לאלימות על כל גווניה. בהמשך לכך, גם הכלים שהמחוקק קבע במסגרת החוק למניעת אלימות במשפחה נועדו לתת מענה מוגבל ונקודתי, בשים לב למהות ההליך ולפרקי הזמן הנדרשים להכרעה (ה"ט (ת"א) 5484-09-19 ש. ח נ' ל (פורסם במאגרים, 9.2.2021); ה"ט (ת"א) 34490-06-23 מ' נ' ב' (פורסם במאגרים, 15.6.2023)). אי לכך, במסגרת ההליך דנן, יש להידרש לשאלה האם הוכח מהראיות שהונחו לפני, כי יש חשש שהאב ביצע בקטינה עבירות מין, באופן המקים עילה להרחקתו מהקטינה, על פי אחת העילות הקבועות בסעיף 3 לחוק למניעת אלימות. הא ותו לא. כפועל יוצא מהאמור, אין מקום לברר במסגרת ההליך דנן את טענות מי מההורים לעניין מסוגלות הורית; הצורך בעריכת אבחון פסיכודיאגנוסטי; אבחון הקטינה; קביעת הצורך בטיפול רגשי עבורה; וכיוב'. טענות אלה יוסיפו להתברר בגדרי ההליכים התלויים ועומדים בעניינה של הקטינה, וכאמור לעיל, ניתן כבר צו לעריכת תסקיר וכן הוראות לגבי בירור בקשות תלויות ועומדות.

20. עוד יודגש, כי מקום בו מדובר בבקשה לצו הגנה כלפי קטינה, על בית המשפט לנקוט משנה זהירות בבירור הבקשה - מחד גיסא, מונחת על הכף החובה להגן על שלומה הגופני והנפשי של הקטינה, ומאידך גיסא, יש לוודא שאין מדובר בעלילה זדונית, שעלולה לפגוע בזכות הקטינה לקשר עם ההורה המואשם באלימות, ולזכויות ההורה לקשר עם בתו (ה"ט (י-ם) 25-03-2019-63749 פ' נ' ב' (פורסם במאגרים, 6.4.2025); ה"ט (טב') 11-01-27474 א.ש נ' מ.ס (פורסם במאגרים, 22.3.2011); ה"ט (נצרת) 19-11-47671 פלוגית נ' אלמונית (פורסם במאגרים, 24.12.2019)). ודוק, במקרים כגון דא, אין להסתפק בהכרעה על יסוד מאזן ההסתברויות בלבד, כי אם "במידת הוכחה מוגברת או בראיות משכנעות במיוחד לקיומה של אלימות" (ה"ט (נצ') 15-12-14084 ג.מ.י נ' כ.ב.א. (פורסם במאגרים, 25.2.2016)).

21. **במקרה דנן, לא שוכנעתי כי האם הרימה את נטל ההוכחה הרובץ על שכמה, ולא עלה בידה להוכיח - ממכלול הראיות שהונחו בפני - כי האב ביצע בקטינה עבירות מין, באופן שלא הוכח כי קמה עילה להרחיק את האב מהקטינה ו/או מהאם. משכך, יש לדחות את הבקשה לצו הגנה. להלן אבאר טעמי החלטתי.**

22. ראשית, בגרסתה של האם נפלו סתירות ואי דיוקים; חלק מגרסתה הוא בגדר "גרסה כבושה", וזאת בהתייחס לחלקים מהותיים של המעשים הנטענים; האם ניסתה לשוות לטענותיה נופח של עמימות, אך בפועל לא הוצגו ראיות ממשיות לתמיכה בטענות; בהמשך לכך, האם נמענה מהבאת עדויות וראיות שבשליטתה. כל אלה, פוגעים במהימנות טענות האם נגד האב. כך, האם טענה בבקשה, כי הקטינה סיפרה לאחותה (הדודה) על דבר הפגיעה, ובעדותה תיקנה, ומסרה כי הקטינה סיפרה על הדברים לאמה תחילה (לסבתא) ורק לאחר שהסתבא שיתפה את הדודה, הדודה שוחחה עם הקטינה, ואז סיפרה לה לכאורה הקטינה על המעשים במשך 15 דקות תמימות. לא מצאתי לקבל את הסברי האם בחקירתה כי "לא היה מקום" בטופס הבקשה לכתוב את ההשתלשלות לאשורה, או כי הפרט נשמט בעריכה (ר' הבקשה אל מול חקירת האם, עמ' 31, ש' 39-24, עמ' 37, ש' 8, עמ' 53, ש' 11-1). יתרה מכך, יש ממש בטענת האפוסטרופא לדין כי יש קושי ב"שרשרת הדיווח" (היינו, מידע שעבר מהקטינה לסבתא, מהסתבא לדודה, ואז מהקטינה לדודה, בעקבות שיחה יזומה), המעלה חשש כי דברי הקטינה לא היו ספונטניים, באופן המחייב בחינה זהירה במיוחד של הטענות.

23. כמו כן, האם מסרה בחקירתה הנגדית, כי "בגיל שנתיים, ומהרגע שהיא ידעה לדבר, אני כבר הסברתי את זה ואמרתי את זה, היה לה קטע במיטה שהיינו משחקים והיא הייתה פותחת את הרגליים ומפסקת עם האצבעות שלה את כל הפות לרווחה, ואומרת לו אבא תראה זה מה שאתה אוהב אבא...זה היה ככה תקופה מסוימת, שהילדה כל הזמן הייתה מפסקת ואומרת לו, תראה זה מה שאתה אוהב, זה מה שאתה אוהב אבא וצוחקת..." (חקירת האם, עמ' 31, ש' 29-26, 29-38. ההדגשות הוספו, ה.א.ג.). ואולם, בניגוד לדברי האם בחקירתה, הסיפור על הסיטואציה הספציפית, שאירעה, לטענת האם, שנתיים לפני שהוגשה הבקשה, וחזרה על עצמה תקופה ממושכת - לא עלה בדיונים שקדמו לדיון ההוכחות. העובדה כי מדובר בגרסה כבושה מפחיתה לדידי עד מאוד ממהימנות טענותיה של האם, והדברים נכונים ביתר שאת בשים לב לדברי האם, כי מדובר בסיטואציה שחזרה על עצמה "כל הזמן" ובמשך "תקופה מסוימת", ובשים לב לגילה הנטען של הקטינה במועד אמירת הדברים לכאורה, שעה שנטען שהייתה בת כשנתיים.

24. זאת ועוד. הסיטואציה שתוארה על ידי האם היא לא פחות מאשר מזעזעת - מקרה שבו לכאורה ילדה בת שנתיים, במשך תקופה ממושכת, פעם אחר פעם נוגעת באיבר מינה ושואלת את אביה אם הוא "אוהב את זה" וכל זאת בנוכחות האם. יש לצפות כי הורה, שנחשף לסיטואציה כה קשה, יפעל באופן מידי לבירור העניין, ולא נדרש ידע בפסיכולוגיה או בהתפתחות ילדים לצורך זה, בפרט כאשר האם העידה כי הסיטואציה ו"שפת הסוד" התרחשה לנגד עיניה (עדות האם, עמ' 33, ש' 6-1). אין בידי לקבל את ההסברים שנתנה האם בעניין, כאשר אמרה שהקטינה היא בתה היחידה, ואין לה ידע בנושא (עדות האם, עמ' 32, ש' 31-29). בשים לב לכך שהסיטואציות החמורות תוארו לראשונה בחקירתה של האם, והאם לא נקטה פעולות בזמן אמת - סביר יותר להניח שמדובר בתיאור מקרים שלא התרחשו, כפי גרסת האב (עדות האב, עמ' 25, ש' 38-18).

25. האם ניסתה לכל אורך ההליך לשוות לטענותיה נופח של עמימות, לכאורה בשל החשש מפני שיבוש החקירה. כך, ביקשה האם לדבר עם המומחה מחוץ לפרוטוקול ("אוף דה רקורד"), וגם במהלך עדותה, לאחר שהסתיימה החקירה במשטרה והתיק הועבר לבחינת הפרקליטות, חזרה ואמרה שהיא לא יכולה לפרט יותר מידי, כדי לא לזהם את החקירה (חקירת האם,

עמ' 19, ש' 34-39; עמ' 35, ש' 26). התנהלות זו פוגעת במהימנות טענותיה של האם, ומלמדת כי מעבר לראיות שהציגה האם, אין ראיות נוספות המבססות את טענותיה לפגיעה מינית של האב בקטינה.

26. בהמשך לכך, האם לא זימנה לעדות את אחותה או את אימה, הגם שמדובר, לכאורה, בעדות "מפתח" בשליטתה, שלהן הקטינה סיפרה אודות המעשים ביתר פירוט והרחבה (בעדות מסרה האם כי הקטינה סיפרה לדודה אודות מעשי האב במשך 15 דקות תמימות). ידוע, כי הימנעות בעל דין מהבאת ראייה שאמורה לתמוך בטענותיו, בהעדר צידוק מניח את הדעת - יש לזקוף לחובתו, באופן המאפשר להניח כי הראייה שלא הובאה לא תשרת את גרסתו. יצוין, טרוניית האם בסיכומיה נגד האב, על כך שלא זימן את הדודה להעיד, אינה מחוורת, בשים לב לכך שנטל ההוכחה רובץ על שכמיה של האם, ובשים לב לכך שמדובר בזימון עדה הקרובה אליה - אחותה. יוער, כי בית המשפט הורה על חקירת הסבתא שנכחה בבית המשפט מכוח סמכותו הטבועה, כאשר בעדותה חזרה הסבתא על דברים דומים לדברים שמסרה האם. ואולם, לא מצאתי כי היה בעדותה כדי לאשש את הטענות שהאב פגע מינית בקטינה, בשים לב לקושי ב"שרשרת הדיווח", כמובא לעיל, ונוכח מכלול הראיות הנוספות, כמובא בהחלטתי זו.

27. עוד יצוין, כי גם הטענות, לפיהן הקטינה מציירת איברי מין זכריים, לא הוכחו. האם הגישה במעמד הדיון ציור אחד בודד שהקטינה ציירה לטענתה בחודש דצמבר 2025, הגם שמסרה כי מאז שהקטינה החלה לצייר ציורים קונקרטיים, היא מציירת איברי מין. יתרה מכך, עיון בציור שהוגש לא מעלה כי מדובר בהכרח בציור של איברי מין, וברי כי מי מהצדדים אינו מאבחן ציורי ילדים, וכך גם לא בית המשפט. מעבר לאמור יצוין כי, לא הוכח שזה אכן ציור שהקטינה ציירה. כאמור, לא הוגשו ציורים נוספים, ולא דווח על ידי הגנתה של הקטינה כי ציוריה חריגים, או כי יש לבחון אותם בעיניים מקצועיות בשל חשש לפגיעה מינית.

28. התנהגות האם בסוף השבוע שקדם למעצרו של האב (21-23.8.2025) - כאשר האם כבר נחשפה לחשדות החמורים; פנתה עם הקטינה לבדיקה אצל רופא, ואף ניהלה יומן מפורט, לגרסתה, בו כתבה "נורות אדומות" שעלו לה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 15.9.2025, עמ' 2, ש' 6-7) - מעלה תהיות נוספות ביחס למהימנות הטענות. כאמור, באותו סוף שבוע, לאחר שכבר הוצאה פקודת מעצר לאב (ר' פרוטוקול הדיון מיום 27.8.2025 במ"י 08-25-68862), נסעו הצדדים והקטינה לחופשה משפחתית בצפון עם בני משפחתו של האב, ובמהלך החופשה האם השאירה את הקטינה בהשגחת האב בלבד למשך כשעה, כאשר נסעה עם בני משפחתו לערוך קניות. בנוסף לכך, כשהצדדים חזרו מהחופשה, האם ירדה לטיול עם כלבם של הצדדים, כאשר היא שוב מותירה את הקטינה בהשגחת האב בלבד. לא מצאתי כי הסבריה של האם, לפיהם היא הותירה את האב עם הקטינה במקום ציבורי (בבריכה בצימר ובנוכחות משטרה), או כי היא יצאה לטיול קצר בלבד עם הכלב - סבירים, וזאת בשים לב לטענותיה החמורות של האם לפגיעה מינית מתמשכת של האב בקטינה במשך למעלה משנתיים.

29. זאת ועוד, טענות האם להתנהגויות מיניות לא מותאמות של הקטינה, סיוטים, ציורים של איברי מין, אוננות, תלונות על אי נוחות באיבר המין - הועלו רק על ידי האם (או אימה), ולא נמצא כי יש להן כל חיזוק חיצוני מגורמים נוספים שמכירים את הקטינה, או שפגשו או בדקו אותה. כך, הגנתה של הקטינה לא דיווחה על התנהגויות לא נורמטיביות של הקטינה, כפי שאישרה האם בעדותה (עדות האם, עמ' 42, ש' 33). הקטינה שווה בגן חלק ניכר משעות היום, ויש להניח כי אם הייתה התנהגות חריגה, הייתה הגנתה מדווחת להורים. כך גם יש להניח, כי אם אכן היה ממש בטענת האם לפיה הקטינה סובלת כל הזמן מצריבה במתן שתן, הפרשות, וגירודים באיבר המין - היה לכך ביטוי גם בשעות הגן, אך כאמור, לא התקבל כל דיווח בעניין זה. האפוטרופא לדין נפגשה עם הקטינה מספר פעמים, וגם היא לא הבחינה בהתנהגויות מיניות או אחרות לא מותאמות מצידה. מעבר לכך, צוין בעמדתה של האפוטרופא לדין כי הקטינה הייתה נינוחה, שמחה, ורגועה בבתים של שני ההורים. כפי שיפורט להלן, גם הרופאים שפגשו את הקטינה, הן בעבר והן לאחרונה, לא מצאו כל ממצא רפואי חריג באיבר מינה של הקטינה המעיד על פגיעה מינית שחוותה. יוער, כי ככל שהקטינה חווה פחדים, נוגעת באיבר מינה, וכיוב' - לא מן הנמנע כי מדובר בהתנהגויות הנובעות מהמשבר שחוותה הקטינה כתוצאה מפרידת ההורים ו/או בהתנהגויות תואמות גיל.

30. במהלך ההליך המשפטי, נוצר הרושם שהאם מנסה לייצר ראיות יש מאין להוכיח טענותיה כי יש עילה למתן צו הגנה נגד האב, באופן הפוגע במהימנותה. כך, האם תיאמה שיחת ווידאו בין האב לבין הקטינה ביום 22.9.2025, בזמן שהקטינה רוחצת באמבטיה. ברי כי אין הלימה בין טענות האם לפגיעה מינית מתמשכת של האב בקטינה, לבין שיחת ווידאו עם האב, שהאם עצמה יזמה, כאשר הקטינה ערומה כביום היוולדה. אשר לשיחה שהתקיימה ביום 25.9.2025, במהלכה הקטינה הרימה את שמלתה, הצביעה על טבורה, ואמרה "אבא התגעגע לזה?" - כפי שנקבע בהחלטה מיום 29.9.2025, יש אינדיקציות כי מדובר בסיטואציה מבוימת, וכי הובטחו לקטינה מתנות מדודתה, אם תאמר את הדברים, ובהן - תנועות היד שהאם עושה לקטינה תוך כדי השיחה עם ידה, העובדה שהקטינה הזכירה את דודתה מספר פעמים במהלך השיחה ושאלה היכן היא ומתי תביא לה את המתנה, העובדה שהאם אפשרה לקיים את השיחה במרחב ציבורי, כאשר לכל אורך השיחה הקטינה משחקת ומרימה את שמלתה, באופן שניתן לראות את תחתוניה. בנסיבות אלה, לא מצאתי ליתן כל משקל לסרטון הנ"ל שהציגה האם.

31. בנוסף לכך, בדיון ההוכחות התברר, כי לאחרונה האם העבירה את הקטינה בין קופות חולים ללא ידיעת האב, וכי היא יידעה את עו"ס קופת החולים ואת הרופאה בדבר החשדות נגד האב. לאחר ששמעתי את הסבריה של האם בחקירתה בעניין זה, התקבל הרושם, שהאם העבירה את הקטינה בין קופות החולים, ופנתה בתדירות גבוהה לרופאים, רק לצורכי ההליכים המשפטיים, בלי שהייתה סיבה רפואית לכך. המסמכים הרפואיים תומכים במסקנה זו, שעה שלא נמצא ממצא רפואי חריג באיבר המין של הקטינה, לא כל שכן ממצא רפואי שהצדיק לקחת את הקטינה במשך שבועיים ארבע פעמים לבדיקות של איבר מינה. סיכום הביקור אצל הגניקולוגית מיום 22.1.2026, בו נכתב כי הוסבר לאם שלא ניתן לבצע בדיקה משפטית -

מעיד על כך שזו הייתה בקשתה של האם מהרופאה, ושזו הייתה התכלית האמתית של פניית האם לרופאים. לא למותר לציין, כי האם העידה שגם לשיטתה, מאז פתיחת ההליכים האב לא פוגע מינית בקטינה (עדות האם, עמ' 41, ש' 12).

32. עוד יצוין, כי כאשר האם נחקרה בידי האפוטרופא לדין עלה, כי האם שיתפה ושלחה לאפוטרופא לדין הודעות עם סיפורים שהקטינה לכאורה סיפרה לאם, למשל על ידיעותיה אודות שערות באיבר המין של גברים, או על מעשי אוננות שהקטינה ביצעה עם חפצים שונים. חלק מהמידע הועבר מהאם לאפוטרופא לדין בסמוך לאחר ביקור שערך האפוטרופא לדין בבית האם, אך עם זאת, הטענות לא נשמעו, ולו ברמז, מפיה של הקטינה בפגישות עם האפוטרופא לדין (ר' שאלת האפוטרופא לדין בעמ' 48, ש' 12-8). בקשר לסיפור אודות דברי הקטינה (לכאורה) על שיער הגוף, תמוה מאוד בעיני כי מיד לאחר הפגישה עם האפוטרופא לדין, הקטינה ניהלה עם האם שיחה בנושא, בלי כל הקשר או שיחה יזומה מצד האם, ואז אמרה לאם באופן ספונטני שהיא ראתה שיש "בולבול עם שערות" (ר' תשובת האם בעמ' 48, ש' 38-36). ויוזכר שוב, כפי שהובא לעיל, כי לא התקבלו כל דיווחים על התנהגות מינית לא מותאמת של הקטינה, מעשי אוננות, ציורים שאינם תואמי גיל וכיו"ב, במסגרת הגן. זאת, באופן המחזק את המסקנה כי מדובר בבדידות שסיפרה האם, על מנת לבסס את החשדות נגד האב.

33. שנית, התיק הפלילי נגד האב הועבר לפרקליטות, והתקבלה החלטה שלא להגיש כתב אישום נגד האב, ולגנוז את התיק (בהתאם להודעת הפרקליטות מיום 23.2.2026). יצוין, כי בדיון הארכת המעצר, שהתקיים לאחר חקירת הקטינה, ציין כבוד השופט צבי פורר כי "כאשר מדובר באירוע שכזה החשד צריך להיות מבוסס מאוד, אלא שלאור מסמך שסומן על ידי מב/3 ברור לי כי לא ניתן יהיה לבסס את החשד במידה כזו המצדיקה הארכת המעצר. לאור מסמך זה עולים בי ספקות רבים ביחס לחשדות" (החלטה מיום 27.8.2025 במ"י 68862-08-25). חזקה על רשויות החקירה והאכיפה כי בפרק הזמן הרב שחלף מדיון הארכת המעצר באוגוסט 2025 ועד להעברת תיק החקירה לפרקליטות בחודש ינואר 2026 (או בסמוך לכך) - הושלמו כל פעולות החקירה. והנה, לאחר שהתיק הועבר לגורמים המוסמכים בפרקליטות - הוחלט לא להגיש כתב אישום ולגנוז את התיק. ברי כי ההחלטה שלא להגיש כתב אישום נגד האב מהווה אינדיקציה נוספת המבססת את הקביעה כי אין עילה להרחקת האב מהקטינה משום פגיעה מינית שביצע בה.

34. שלישית, חוות דעת המומחה, שהתבקש לבצע הערכת מסוכנות מינית לאב, העריכה את המסוכנות המינית של האב כנמוכה, כאשר המומחה הסביר בחקירתו שזוהי רמת המסוכנות הנמוכה ביותר האפשרית (עדות המומחה, עמ' 7, ש' 34-33). חרף טענות האם נגד חוות דעת המומחה, לא מצאתי הצדקה לדחות את מסקנות חוות הדעת, ולא להסתמך עליהן כראייה נוספת התומכת במסקנה שלא הוכחה עילה למתן צו הגנה. להלן אתייחס לטענותיה המרכזיות של האם נגד חוות הדעת.

- מטרת חוות הדעת הייתה להעריך את מסוכנותו המינית של האב, ולפיכך לא מצאתי טעם לפגם בכך שמרבית המפגשים התקיימו עם האב, או בכך שפגישת השיקוף נערכה עם האב בלבד. ויוזכר, כי מלכתחילה התבקשה הערכת מסוכנות מרשויות הרווחה (בהתאם להוראות החוק למניעת אלימות), אך בסופו של יום, מונה מומחה חיצוני, בשל עמדת עו"ס חוק הנוער, לפיה, מאחר שהחשדות הן לפגיעה מינית ולא לאלימות במשפחה, ייתכן ויש צורך בהערכת מסוכנות מינית (ר' הודעת העו"ס מיום 18.9.2025). למותר לציין, כי לו הייתה נערכת הערכת מסוכנות מטעם הרווחה, הרי שרק המוערך הוא הנבדק בהינתן שחוות הדעת מתייחסת אליו;

- בהמשך לכך, תהליך עריכת חוות הדעת היה ידוע לאם מבעוד מועד, האם קיבלה את מלוא הפרטים על תהליך עריכת חוות הדעת (שתכלול מספר מפגשים עם האב ופגישה אחת עם האם), ואף נתנה הסכמתה לעריכת האבחון במתכונת זו (הודעת האם מיום 25.9.2025). זאת ועוד, מקובלת עליי עמדת המומחה, כי לא היה מקום לזמן את הקטינה לפגישת אינטראקציה עם האב, שכן מדובר בחשיפת הקטינה לגורם זר נוסף, בשעה שמתנהלת חקירה פלילית, מה שעלול לפגוע בטובת הקטינה (ר' עדות מר מלא-רון, עמ' 17, ש' 11-10). אי לכך, אין ממש בטענת האם להיעדר שקיפות או לפגם בתהליך עריכת חוות הדעת. יצוין, כי אכן בית המשפט מינה באופן ספציפי את מר מלא-רון כמומחה, אך בסופו של יום חוות הדעת נערכה הן על ידו והן ע"י ד"ר יהלי שגיא מסיקה. ואולם, לא מצאתי כי יש בכך כדי להצדיק פסילת חוות הדעת.

- לא מצאתי טעם לפגם בכך שהמומחה בחר שלא להתייחס לטענות האם לאלימות מצד האב כלפיה, לעישון מריחואנה, למצבו הנפשי של האב בתקופת הצבא, לטענות האם בעניין ההיסטוריה הזוגית או נטיית האב לאובדנות (שהתבססה על מכתב מלפני שנים רבות). אינני סבורה כי טענות אלה תורמות לברור המסוכנות המינית הנשקפת מהאב, וכאמור בפתח הדברים - זו הסוגיה העומדת לדין בגדרי ההליך דנן. יוער, כי לא מצאתי שתיאור המומחה את התנהלות האם מולו (שכללה שליחת מיילים רבים במהלך הלילה, תכתובות ווטסאפ, הצגת מסמכים שבחלקם תמונות של איבר המין של הקטינה וסרטונים שלה), כמפורט בעמ' 10 לחוות דעת המומחה - מעלה חשש למשוא פנים מצד המומחה נגד האם, ואכן נדמה כי מדובר בהתנהלות לא מותאמת. כך גם לא מצאתי כי העברת מסמכים למומחה מהאב, באמצעות אחותו שהיא עורכת דין, פוגעת במהימנות חוות הדעת.

- האם עמדה על ההבחנה בין הערכת מסוכנות מינית לבין הערכת סיכון וצרכים (כפי שצוין בחוות הדעת), וטענה, כי העובדה שלא הוגשה הערכת מסוכנות כפי שהמליצה עו"ס לפי חוק הנוער, שומטת את הבסיס תחת חוות הדעת, שכן היא נערכה רק על סמך שיחות ומידע שמסר אב. ואולם, לא מצאתי לקבל את הטענה. ראשית, הערכת המסוכנות נערכה על פי החלטת בית המשפט, ולא על פי המלצת העו"ס, כאשר העו"ס מסרה כי הרווחה לא מבצעת הערכת מסוכנות מינית, ועל כן המליצה לפנות לגורם חיצוני. שנית, המומחה הסביר, כי ההבחנה בין "הערכת מסוכנות" לבין "הערכת סיכון וצרכים" היא הבחנה טרמינולוגית ולא מהותית (בדומה להבדל בין המונח "פקידת סעד" לבין "עו"ס לסדרי דין"), וכן כי הערכת מסוכנות מינית מבוצעת לעברייני מין מורשעים, כאשר בענייננו האב לא

הורשע בעבירות מין, כך שממילא, לא ניתן לערוך לו הערכת מסוכנות על פי חוק (עדות המומחה, עמ' 16, ש' 23-33). שלישית, העובדה שהמומחה לא עיין בתיק החקירה לא מפחיתה ממדינת חוות הדעת, בנסיבות בהן – כפי שפורט לעיל – מתווה עריכת חוות הדעת היה ידוע לבית המשפט (ולצדדים) מבעוד מועד. מכל מקום, בשעה שתיק החקירה נגז, הרי שהגורם המוסמך (הפרקליטות) לא מצא כי היו בתיק החקירה די ראיות שיכלו לבסס כתב אישום נגד האב.

◦ המומחה הסביר את השימוש המקצועי במונחים "שפת הרוך" ו"שפת התשווקה" (סעיף 5 לתשובות לשאלות ההבהרה), והבהיר כי מדובר בשימוש במונחים מקצועיים כדי לסייע לאנשים מקצוע ממוצע בתהליך טיפולי שיעבור האב, אך אין קשר בין השימוש במונחים הנ"ל לבין עבריינות מין. הסבר זה מניח את הדעת, ואין בו כדי לערער את קביעות המומחה בחוות הדעת.

35. מהאמור עולה אפוא כי אין לקבל את טענת האם שנפלו בחוות דעת המומחה פגמים היורדים לשורש העניין, או כי מסוכנות האב לא נבדקה. יוער, כי טענת האם, שרק היא נשאה בשכר טרחת המומחה, אינה נהירה, שכן על פי החלטת המינוי, הצדדים נשאו בחלקים שווים בשכר טרחתו (החלטה מיום 29.9.2025). ככל שכוונת האם היא לתשלום שכר העדים – הרי שהאם היא שביקשה לזמן את המומחה, ובשעה ששני עורכי חוות הדעת התייצבו, על האם לשאת בשכרם כעדים.

36. רביעית, מהמסמכים הרפואיים שהוגשו ע"י האב לא הוכח כי הקטינה עברה פגיעה מינית. כך, מהמסמכים הרפואיים שהוגשו מתיקה הרפואי של הקטינה בקופת חולים "מכבי" עולה כי ביום 17.8.2025, בסמוך למועד הגשת התלונה, נבדקה הקטינה ונמצא כי "פוחלע אודם משמעותי, ספק מעט הפרשה באזור הפות"; ביום 20.8.2025 צוין "פוחלע אודם ללא הפרשות"; ביום 26.10.2025 צוין כי היא מתלוננת על צריבה בשתן והופנתה לבדיקות שתן; הקטינה הופנתה במסגרת "מכבי" לבדיקה וגינאלית ולאולטרסאונד כליות ודרכי השתן, אך לא צורפו תוצאות הבדיקות (ככל שנערכו). בסמוך לשיבת ההוכחות, האם העבירה את הקטינה לקופת חולים "כללית" (מבלי לקבל את הסכמתו של האב לכך) וגם שם נערכו לקטינה בדיקות רבות, שלא עלה מהן כי הקטינה עברה פגיעה מינית. ביום 14.1.2026, בביקור אצל רופאת ילדים, נמצא "מצב ככלי טוב... הפרשות לבנות, שתן כללי – תקין"; בסיכום ביקור מיום 19.1.2026 נכתב "ללא עדות לפגיעה חיצונית או פנימית. ללא סימני גירוד, ללא אודם מקומי, מעט הפרשות בין השפתיים"; ביום 20.1.2026 בבדיקות נכתב שוב "איברי המין – ניקביים, תקינים, ללא עדות לפגיעה חיצונית או פנימית, ללא סימני גירוד, ללא אודם מקומי, מעט הפרשות בין השפתיים"; ביום 22.1.2026 בבדיקה אצל גניקולוגית נכתב "ללא אודם או הפרשה חריגה. כעת לא נמצא ממצא חריג בבדיקות הפוחלע. הוסבר כי לא ניתן לבצע בדיקה משפטית. הקפדה על היגיינה, רחצה בשמן אמבט, מעקב רופא מטפל". לא למותר לציין, כי המסמכים הרפואיים הוגשו על ידי האב, כאשר האם התנגדה להגשתם, אך על פי שבירי כי מדובר בראייה מהותית המסייעת לבירור האמת.

37. אשר לטענות האם כי בעבר, כשנתיים לפני שהוגשה התלונה, הקטינה אושפזה בבית חולים "***" בעקבות "חיתולים מגואלים בדם" – לא הוכח כי סיבת האשפוז בשעתו הייתה פגיעה מינית בקטינה, לא כל שכן בידי אביה (ור' גם עדות האם, עמ' 34, ש' 20-8). יצוין כי מהמסמך הרפואי שצורף על ידי האם בעניין, עולה כי ביום 4.1.2024 פנתה האם בתלונה על **שתן דמי** (להבדיל מטענות על טיטולים ספוגים בדם), ולאחר אשפוז קצר, הקטינה שוחררה הביתה, כאשר הגנת מסרה כי היא לא נחבלה (ר' המסמך הרפואי שצורף לתגובת האם מיום 7.12.2025 באופן קטוע). יוער, כי גם בעדות הסבתא היא מסרה דברים סותרים ביחס לטענה בדבר "חיתולים מגואלים בדם", כאשר אמרה כי "היא הביאה אלי טיטולים שהטיטול היה ספוג בדם, לא קרוש, דם ורדרד כזה קצת, מעין משהו ממוקד כמה טיפות כאלה, טיפות די ספוגות, והיה חלק מהטיטול בצבע של חום" (עדות הסבתא, עמ' 56, ש' 20-17). ברי כי יש הבדל בין טיטול "מגואל" או "ספוג" בדם לבין "כמה טיפות" או משהו "ממוקד", באופן הפוגע במדינת הטענה בהקשר זה.

38. לא מצאתי כי יש בטענות נוספות שהעלתה האם, ואשר לא נדונו לעיל (למשל בעניין אופן ניסוח שאלות הפוליקרף ע"י ב"כ הצדדים במהלך הדיון הראשון) כדי לשנות מהמסקנה כי לא קמה עילה להוצאת צו הגנה נגד האב. משכך, לא אדרש לטענות הנוספות. ודוק. כפי שהובהר לעיל, את טענות הצדדים לעניין המסוגלות ההורית, זמני השהות, הצורך באבחון להורים או לקטינה והצורך בטיפול זה או אחר – יש להוסיף לברר בגדרי ההליכים שהוגשו בעניינה של הקטינה.

39. **הנה כי כן, מכלל הראיות אשר הונחו בפני עולה, כי לא הוכח שהאב ביצע פגיעה מינית בקטינה – נמצאו פרוכות רבות בגרסת האם – חלקים מהותיים בעדותה היו בגדר "עדות כבושה", האם נמנעה מהבאת ראיות שהיו יכולות לתמוך בגרסתה, ופעלה ליצירת ראיות שלחלקן אין ליתן משקל, וחלקן מלמדות על כך שלא הייתה פגיעה מינית בקטינה; התיק הפלילי נגז, מבלי שהוגש כתב אישום; חוות הדעת בעניין הערכת הסיכון המיני העריכה את המסוכנות המינית כנמוכה; לא נמצאו אינדיקציות רפואיות התומכות בטענה לפגיעה מינית בכלל, ומצד האב בפרט. משכך, מצאתי לדחות את הבקשה לצו הגנה, וכפועל יוצא מכך – להורות על ביטול כל המגבלות שהוטלו על האב במסגרת ההליך דנן.**

40. אשר לשאלת ההוצאות – האב עתר לחייב את האם בפיוצי לפי סעיף 11 לחוק למניעת אלימות, וכן לחייבה בהוצאות משפט ריאליות, בסך של 30,000 ₪ בתוספת מע"מ.

41. סעיף 11 לחוק הנ"ל קובע כי "דחה בית המשפט בקשה למתן צו הגנה וקבע כי היא קנטרנית, רשאי הוא להטיל על מי שביקש צו הגנה את אלה או חלק מהם: (1) הוצאות לטובת המדינה ולצד שנפגע, בשיעור שימצא לנכון; (2) פיוצי נאות למי שנפגע מהגשת הבקשה". בפסיקה נקבע, כי מקום בו נדחתה בקשה לצו הגנה, החיוב בהוצאות אינו כפוף לקביעה מפורשת של בית המשפט כי הבקשה "קנטרנית", וכי "די בכך שבסופו של יום הבקשה נדחתה, על מנת לזכות את המשיבה בהוצאות, קל וחומר כאשר התברר כי גם התלונה במשטרה נסגרה" (עמ"ש (מרכז) 13560-03-21 א.מ. נ' ק.י. (פורסם במאגרים, 11.3.2021).

עוד עולה מהפסיקה, כי על בית המשפט לעשות שימוש שקול בסעיף 11 לחוק, תוך עריכת איזון בין מכלול השיקולים הרלוונטיים, ובהם - החובה לברר את האמת, בפרט ככל שמדובר בטענות להגנה על קטינים, לצד הצורך להרתיע מתדיינים משימוש בבקשות לצו הגנה שלא לצורך, מניעת תלונות שווא ושימוש בטענות כוזבות בהליכים לפי החוק למניעת אלימות (ר' למשל: ה"ט (נצרת) 14084-12-15 ג.מ.י. נ' כ.ב.א. (פורסם במאגרים, 25.2.2016); ה"ט (פ"ת) 2378-11-19 פלונית נ' אלמוני (פורסם במאגרים, 30.8.2021) ה"ט (ב"ש) 52014-04-22 פלוני נ' אלמוני (פורסם במאגרים, 30.5.2022)).

42. מן הכלל אל הפרט. במרכזו של ההליך עומדת הקטינה, וברי כי בראש ובראשונה תפקידו של בית המשפט לבדוק את טענות האם בכובד ראש, תוך הבטחת שלומה של הקטינה, אף אם יש בכך כדי לפגוע בשמו הטוב של האב ו/או כדי לפגוע בזכות הקטינה והאב לקשר, עד להתבהרות הדברים. יחד עם זאת, בנסיבות העניין לא הוכחה עילה להרחקת האב מהקטינה - היו קשיים משמעותיים בראיות שהציגה האם; התיק הפלילי נגז; הערכת המסוכנות הצביעה על מסוכנות מינית נמוכה; לא נמצאו אינדיקציות רפואיות או חיצוניות לטענות לפגיעה מינית. ברם, האם לא בחלה באמצעים כדי לנסות להוכיח את טענותיה, כאשר מצאתי כי היא ניסתה לבדות ראיות שיתמכו בגרסתה, ולאחרונה אף פעלה מאחורי גבו של האב כשהעבירה את הקטינה בין קופות חולים, ולקחה אותה למספר בדיקות רפואיות רק לצורכי ההליך המשפטי. ברי כי התנהלות האם פגעה באב, שנדרש לשכור ייצוג משפטי, להתייצב לדיונים, ולעבור הערכת סיכון חושפנית שפגעה בפרטיותו, תוך שהאם חושפת מידע פרטי רב אודות האב, שלא נמצא בינו לבין הטענות לפגיעה מינית קשר רלוונטי. עוגמת נפש נוספת, ואף משמעותית יותר, נגרמה לאב כתוצאה מקיום מפגשים עם הקטינה באופן מצומצם, בביקוח מלא של אמו, ותוך שהאם מנסה להגביל את מקום המפגשים ואת נוכחות בני המשפחה של האב במהלך המפגשים, מתוך מניעים זרים להליך המשפטי דנו. מעל כל אלה, נפגעה זכותה של הקטינה לקשר עם האב, ואף אפשר כי יש בפעולות האם כדי לפגוע בקטינה בהיבטים נוספים, כפי שגרסה האפוטרופא לדין בסיכומיה - והדברים יתבררו בהמשך. נוסף לכך, שקלתי את הימשכות ההליך, לרבות הצורך לברר בקשות ביניים שונות; את התנהלותה הדיונית של האם, שעמדה על בירור ההליך עד תומו, לרבות הגשת מסמכים נוספים בשלב הסיכומים (ללא רשות). באיזון בין מכלול השיקולים, מצאתי לחייב את האם בהוצאות האב בסך של 15,000 ₪, בתוספת מע"מ.

43. אשר על כן, **הבקשה למתן צו הגנה נגד האב נדחית. המגבלות שהוטלו על האב מכוח ההליך דנו, לרבות הצורך בביקוח על המפגשים, יבוטלו לאלתר. האם תישא בהוצאות האב בסך של 15,000 ₪, בתוספת מע"מ. הסכום ישולם בתוך 30 ימים, שאחרת יישא ריבית והצמדה כדין.**

בכך מסתיים בירור הבקשה. המזכירות תסגור את התיק.

מתירה ההחלטה לפרסום במאגרים משפטיים, בכפוף להשמטת פרטים מזהים ותיקוני הגהה.

ניתן היום, י"ד אדר תשפ"ו, 03 מרץ 2026, בהעדר הצדדים.

הילה אוחיון גליקסמן, שופטת

בעלי דין המבקשים הסרת המסמך מהמאגר באמצעות פניית הסרה בעמוד [יצירת הקשר](#) באתר. על הבקשה לכלול את שם הצדדים להליך, מספרו וקישור למסמך. כמו כן, יציין בעל הדין בבקשתו את סיבת ההסרה. יובהר כי פסקי הדין וההחלטות באתר פסק דין מפורסמים כדין ובאישור הנהלת בתי המשפט. בעלי דין אמנם רשאים לבקש את הסרת המסמך, אולם במצב בו אין צו האוסר את הפרסום, ההחלטה להסירו נתונה לשיקול דעת המערכת

Disclaimer

הודעה

באתר זה הושקעו מאמצים רבים להעביר בדרך המהירה הנאה והטובה ביותר חומר ומידע חיוני. עם זאת, על המשתמשים והגולשים לעיין במקור עצמו ולא להסתפק בחומר המופיע באתר המהווה מראה דרך וכיוון ואינו מתיימר להחליף את המקור כמו גם שאינו בא במקום יעוץ מקצועי.

האתר מייעץ לכל משתמש לקבל לפני כל פעולה או החלטה יעוץ משפטי מבעל מקצוע. האתר אינו אחראי לדיוק ולנכונות החומר המופיע באתר. החומר המקורי נחשף בתהליך ההמרה לעיוותים מסויימים ועד להעלתו לאתר

עלולים ליפול אי דיוקים ולכן אין האתר אחראי לשום פעולה שתעשה לאחר השימוש בו. האתר אינו אחראי לשום פרסום או לאמיתות פרטים של כל אדם, תאגיד או גוף המופיע באתר.